

Sygn. akt: I C 698/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 maja 2021 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Anna Kurzynowska - Drzażdżewska
Protokolant:	sekretarka Paulina Warchoł

po rozpoznaniu w dniu 13 maja 2021 r. w Giżycku na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki Komandytowej z siedzibą w B.

przeciwko (...) z siedzibą w W.

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanego (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki Komandytowej z siedzibą w B. kwotę 5.100,00 zł (pięć tysięcy sto złotych 00/100) wraz z ustawowymi odsetkami z opóźnienie od dnia 15.12.2018 r. do dnia zapłaty.
2. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.700 zł tytułem zwrotu kosztów procesu z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w spełnieniu świadczenia od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.
3. Nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 6,75 zł tytułem wydatków tymczasowo pokrytych z sum Skarb Państwa.

SSR Anna Kurzynowska - Drzażdżewska

Sygn. akt I C 698/20

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowa z siedzibą w B. domagał się zasądzenia na jego rzecz od pozwanego (...) w W. kwoty 5.100 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 15.12.2018 r. do dnia zapłaty, a także kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu podał, że w dniu 14.11.2018 r. doszło do zdarzenia ubezpieczeniowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki S., nr rej. (...), stanowiący własność K. i E. K., sprawca wypadku miał zaś zawartą polisę ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych ze stroną pozwaną. Pozwany w trakcie postępowania likwidacyjnego zakwalifikował przedmiotową szkodę jako częściową oraz przyznał i wypłacił na rzecz poszkodowanych odszkodowanie w kwocie 2.287,98 zł. Zdaniem powoda zaproponowana przez pozwanego kwota odszkodowania jest rażąco zaniżona, bowiem niezależny rzeczoznawca koszt naprawy pojazdu w celu przywrócenia go do stanu sprzed zdarzenia określił na kwotę 7.907,69 zł, a zatem na kwotę odbiegającą od ustalonej przez

pozwanego ubezpieczyciela. Wskazał, że kwota dotychczas wypłacona poszkodowanym nie odzwierciedla w pełni rzeczywistych kosztów przywrócenia pojazdu do stanu sprzed zdarzenia z dnia 14.11.2018 r., w wyniku zaś umowy przelewu powodowa spółka nabyła od poszkodowanych całość praw do odszkodowania z tytułu przedmiotowej szkody w pojeździe.

(...) w W. przyznał udzielenie pokrycia ubezpieczeniowego sprawcy szkody w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, wskazał jednak, że powództwo winno podlegać oddaleniu, albowiem wypłacona dotychczas kwota odszkodowania jest w pełni wystarczająca do dokonania naprawy pojazdu, poszkodowani zaś nie udokumentowali poniesienia kosztów naprawy, a w szczególności tego, że koszty te przewyższyły wypłaconą przez pozwanego kwotę odszkodowania. Podniósł, że poszkodowanym zastrzeżono, iż brak podjęcia naprawy w warsztacie innym, niż wskazany przez pozwanego skutkować będzie ustaleniem kosztów naprawy tylko do kwoty kosztów naprawy w warsztacie sieci naprawczej pozwanego. Argumentował, że ubezpieczyciel obowiązany jest do pokrycia jedynie realnych kosztów naprawy i że wydatek związany ze sporządzoną kalkulacją naprawy pojazdu poszkodowanych nie ma związku ze szkodą i nie służy jej naprawieniu. Zakwestionował wreszcie żądanie zapłaty odsetek od daty wskazanej w pozwie, albowiem poszkodowani nie kwestionowali w żaden sposób wysokości zapłaconej im kwoty odszkodowania, zaś o pretensjach powoda powziął wiadomość dopiero na skutek doręczenia wezwania do zapłaty z dnia 6.06.2020 r.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 14.11.2018 r. doszło do zdarzenia komunikacyjnego, w którym uszkodzeniu uległ samochód marki S., nr rej. (...), należący do K. K. i E. K.. (okoliczności bezsporne)

Sprawca kolizji posiadał umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zawartą z pozwanym (...) w W.. Poszkodowani zgłosili szkodę pozwanemu towarzystwu ubezpieczeń. W toku postępowania likwidacyjnego ubezpieczyciel, uznając swoją odpowiedzialność co do zasady decyzją z dnia 15.11.2018 r. zakwalifikował szkodę w pojeździe poszkodowanych jako częściową oraz przyznał i wypłacił poszkodowanym odszkodowanie w wysokości 2.287,98 zł.

(dowód: decyzja pozwanego z dnia 15.11.2018 r. – k. 55)

Pojazd marki S., nr rej. (...) został naprawiony samodzielnie przez poszkodowanego bez pomocy zakładu naprawczego. Po naprawie samochód nie wygląda tak, jak przed naprawą.

(dowód: zeznania świadka K. K. – k. 77-77v)

W dniu 4.05.2020 r. poszkodowani K. K. i E. K. zawarli umowę cesji wierzytelności z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością spółką komandytową z siedzibą w P.. Na podstawie umowy bezpośrednio poszkodowani przelali na rzecz w/w wierzytelność o naprawienie szkody, jaką posiadali wobec pozwanego z tytułu szkody wyrządzonej w samochodzie S., nr rej. (...) na skutek kolizji z dnia 14.11.2018 r. (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w P. umową z dnia 13.05.2020 r. przelał wierzytelność o naprawienie szkody na rzecz powoda w niniejszej sprawie.

(dowód: umowy cesji wierzytelności – k. 19-20)

Powód, nie zgadzając się z wysokością wypłaconego poszkodowanemu odszkodowania, uznając wypłacone odszkodowanie za zaniżone, zlecił niezależnemu rzeczoznawcy techniki motoryzacyjnej sporządzenie kalkulacji naprawy pojazdu. Zgodnie ze sporządzoną kalkulacją koszt naprawy pojazdu w celu przywrócenia go do stanu sprzed zdarzenia wynosi 16.100,00 zł. Koszt sporządzenia prywatnej kalkulacji wyniósł 1.537,00 zł.

(dowód: kosztorys rzeczoznawcy wykonany na zlecenie powoda- k. 21-33,

faktura VAT nr (...) – k. 17)

Powód powołując się na powyższą wycenę wezwał ubezpieczyciela do pełnej kompensacji doznanej szkody. Pozwany po ponownej analizie akt szkody odmówił dalej idącego odszkodowania. (dowód: okoliczności bezsporne)

Wartość technologicznej naprawy pojazdu poszkodowanego (i wysokość szkody) wynosi 7.824,21 zł (przy uwzględnieniu 135 zł za roboczogodzinę dla prac blacharsko-lakierniczych oraz 135 zł za roboczogodzinę dla prac blacharsko-mechanicznych). Do naprawy samochodu poszkodowanego niezbędne jest użycie części oryginalnych O. Użycie do naprawy innych części (wariant ekonomiczny) nie pozwala na restytucję pojazdu do stanu sprzed szkody, obniża ewidentnie jego wartość rynkową i negatywnie wpływa na bezpieczeństwo.

(dowód: opinia biegłego sądowego M. P. – k. 85-109)

Sąd zważył, co następuje:

Bezspornym w sprawie jest ustalony wyżej stan faktyczny w zakresie okoliczności zdarzenia z dnia 14.11.2018 r. oraz poniesionych w jego wyniku szkód w pojeździe, należącym do poszkodowanych. Bezspornym był także fakt obowiązującej w dniu zdarzenia ochrony ubezpieczeniowej w ramach obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych oraz przebieg postępowania likwidacyjnego, przeprowadzonego przez pozwanego po dokonaniu przez poszkodowanych zgłoszeniu. W szczególności w tym kontekście bezsporną pozostała kwota 2.287,98 zł, wypłacona poszkodowanemu tytułem odszkodowania. Bezspornym była wreszcie legitymacja powoda do wystąpienia z przedmiotowym powództwem, a wynikająca z w/w umów cesji wierzytelności, a także sporządzenie prywatnej opinii przez rzeczoznawcę na zlecenie powoda. Powyższe wynika tak z niekwestionowanych przez strony dokumentów, jak i twierdzeń samych stron i zeznań świadka K. K..

Kwestią sporną w niniejszej sprawie okazała się być wysokość należnego powodowi odszkodowania. Twierdzenia bowiem stron w tym zakresie wzajemnie się wykluczały. O ile bowiem pozwany nie kwestionował zasady swej odpowiedzialności z tytułu zaistniałej dnia 14.11.2018 r. szkody w pojeździe, czego dowodem była zresztą zapłata na rzecz poszkodowanego kwoty 2.287,98 zł z tego tytułu, o tyle nie zgodził się z wysokością odszkodowania, dochodzonego przez powoda ponad wypłaconą kwotę.

Zgodnie z art. 805 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. W myśl natomiast dyspozycji art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody winno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo pociągałoby za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

Przechodząc do zdiagnozowanej wyżej kwestii spornej, dotyczącej wysokości należnego odszkodowania z tytułu szkody w spornym pojeździe Sąd dostrzegł przede wszystkim treść opinii biegłego sądowego M. P., która to opinia nie była kwestionowana przez żadną ze stron, a zatem zyskała, jak się zdaje, pełną aprobatę tychże stron. Przede wszystkim jednak stanowisko biegłego cechuje się wysokim poziomem profesjonalizmu i wiedzy oraz logiką. Szerzej zresztą będzie to dostrzeżone poniżej. Jednocześnie Sąd dostrzegł, że żadna ze stron nie podniosła jakiegokolwiek zarzutu związanego z tym, że w pojeździe poszkodowanych doszło do szkody częściowej.

Sąd, w oparciu o wnioski wywiedzione przez biegłego sądowego dostrzegł, że koszt technologicznej naprawy uszkodzeń pojazdu marki S., nr rej. (...) koniecznych do przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody wedle stawek obowiązujących na rynku lokalnym został ustalony na kwotę 7.824,21 zł. Biegły sądowy zaakcentował, że pojazd poszkodowanych nie może być naprawiony przy użyciu części alternatywnych, albowiem naprawa z zastosowaniem takich części nie przywraca pojazdu do stanu sprzed szkody. Do naprawy samochodu poszkodowanego niezbędne jest użycie części oryginalnych O. Użycie do naprawy innych części (wariant ekonomiczny) nie pozwala na restytucję pojazdu do stanu sprzed szkody, obniża ewidentnie jego wartość rynkową i negatywnie wpływa na bezpieczeństwo.

Wskazać należy przy tym, że opinia sporządzona w niniejszej sprawie jest – w ocenie Sądu – wnikliwa i wyczerpująca, logiczna i spójna, a wnioski w niej zawarte prawidłowo uzasadnione. Biegły w sposób wyczerpujący i przekonywujący wskazał dlaczego wydał opinię powyższej treści, zatem Sąd nie widział jakichkolwiek podstaw do podważenia wyprowadzonych przez biegłego wniosków. Sąd wobec powyższego uznał wspomnianą opinię biegłego za fachową, rzetelną i obiektywną, mogącą stanowić opokę dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Reasumując powyższe stwierdzić należy, że niewątpliwie doszło do zaniżenia odszkodowania przez pozwanego z tytułu szkody w S., nr rej. (...) z dnia 14.11.2018 r.

Roszczenie o zwrot kosztów sporządzenia ekspertyzy na zlecenie powoda, tj. odnośnie kwoty 1.537,00 zł co do zasady należy uznać za uzasadnione. Wysokość tej kwoty wynika z faktury VAT dołączonej do akt sprawy. Sąd uznał w tym kontekście, że wykonanie takiej ekspertyzy było uzasadnione, albowiem powód nie mógł w inny sposób udokumentować pozwanemu zasadności i wysokości zgłoszonych roszczeń. Kwota ta mieści się zatem w ramach adekwatnego związku przyczynowego ze szkodą (tak też Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 18.05.2004 r. III CZP 24/04, publ. OSNC 2004/7-8/117). Jednocześnie wskazać należy, że to na pozwanym ciążył obowiązek ustalenia wysokości odszkodowania we właściwej kwocie, gdyż to pozwany, jako profesjonalista podejmuje postępowanie dotyczące ustalenia stanu faktycznego spornego zdarzenia, zasadności zgłoszonych roszczeń i wysokości świadczenia. Wobec niewywiązania się przez pozwanego z tego obowiązku powód musiał skorzystać z opinii niezależnego rzeczoznawcy. Opinia prywatna posiada walor dowodowy jako dokument prywatny i w tym charakterze mogła zostać zaliczona w poczet materiału postępowania, a wskutek tego mieć znaczenie dla oceny innych dowodów zaoferowanych w sprawie. Wobec tego, że treść tej opinii była kwestionowana, ustalenie okoliczności sprawy wymagało wiadomości specjalnych, konieczne więc było przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego (por. m.in. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17.11.2010 r., I CSK 57/10, Lex nr 688661). W szczególności dopiero opinia biegłego pozwoliła na stwierdzenie, że pozwany w toku postępowania likwidacyjnego zaniżył wysokość wypłaconego poszkodowanemu odszkodowania. Czyni to zarzuty w kontekście w/w wyceny i jej mocy dowodowej całkowicie bezprzedmiotowymi na gruncie rozpoznawanej sprawy.

Biorąc pod uwagę ustalony przez biegłego sądowego koszt naprawy pojazdu poszkodowanego na kwotę 7.824,21 zł, dotychczas wypłacone odszkodowanie w kwocie 2.287,98 zł, a także kwotę 1.537,00 zł tytułem kosztów sporządzenia ekspertyzy na zlecenie powoda, a przy tym żądanie pozwu, Sąd uwzględnił roszczenie o odszkodowanie w kwocie 5.100 zł w całości.

W kontekście zarzutów pozwanego ubezpieczyciela co do obowiązku udokumentowania poniesionych rzeczywistych kosztów naprawy i obowiązku naprawienia tegoż pojazdu, dostrzec należy, że zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego (wyrok z dnia 27.06.1988 r. sygn. akt I CR 151/88) roszczenie o świadczenia należne od zakładu ubezpieczeń w ramach ubezpieczenia komunikacyjnego odpowiedzialności cywilnej (OC) z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego jest wymagalne niezależnie od tego, czy naprawa została już dokonana, wysokość świadczeń obliczać należy na podstawie ustaleń co do zakresu uszkodzeń i technicznie uzasadnionych sposobów naprawy, przy przyjęciu przewidzianych kosztów niezbędnych materiałów i robocizny według cen z daty ich ustalenia. Naprawa pojazdu przed uzyskaniem świadczeń z ubezpieczenia i jej faktyczny zakres nie ma zasadniczego wpływu na powyższy sposób ustalenia ich wysokości. Wobec powyższego należy stwierdzić, iż szkodą poniesioną przez poszkodowanego jest sam fakt pogorszenia stanu należącego do niego pojazdu, a wysokość szkody uzależniona jest jedynie od ekonomicznie uzasadnionych kosztów jego naprawy bez względu na to, czy naprawa ta w ogóle nastąpiła lub ma nastąpić. W przypadku wystąpienia szkody częściowej zakład ubezpieczeń jest zobowiązany do pokrycia kosztów dokonanej naprawy, niezależnie od tego czy naprawa została dokonana (wyrok SN z dnia 16 maja 2002 r., V CKN 1273/00, LEX nr 55515) oraz czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza tą rzecz naprawić (wyrok SN z dnia 7 sierpnia 2003 r., IV CKN 387/01, LEX nr 141410). Jednocześnie podkreślić należy, że z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, iż poszkodowany ma prawo dokonania wyboru warsztatu, któremu zleci naprawę samochodu, o ile koszty naprawy wyliczone przez ten warsztat będą konieczne i ekonomicznie uzasadnione, a stosowane stawki robocizny będą mieścić się granicach stawek stosowanych na lokalnym rynku. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia 13.06.2003 r., sygn. akt III CZP 32/03

podkreślił, iż poszkodowanemu przysługuje wybór odpowiedniego warsztatu naprawczego, któremu powierzy on dokonanie naprawy uszkodzonego pojazdu. Warsztaty te mogą posługiwać się różnymi cenami w zakresie tych samych lub podobnych prac naprawczych. Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że nawet gdyby poszkodowany miał obowiązek naprawić uszkodzony pojazd, to niewątpliwie nie był obowiązany naprawiać pojazdu w warsztacie naprawczym współpracującym z pozwanym w ramach sieci naprawczej pozwanego. W niniejszej sprawie poszkodowany naprawił pojazd samodzielnie, a zatem stwierdzić należy, że samodzielnie naprawienie pojazdu nie tylko nie skutkowało bezzasadnym zwiększeniem rozmiarów szkody, ale przy tym także stanowiło najbardziej ekonomiczne rozwiązanie, mieszczące się w definicji normalnych następstw szkody. To wszystko, w ocenie Sądu, czyni wspomniane zarzuty pozwanego całkowicie bezzasadnymi.

W związku z powyższym Sąd orzekł po myśli powołanych przepisów jak w pkt I sentencji. O odsetkach od dochodzonej kwoty odszkodowania Sąd orzekł po myśli art. 481 k.c. w zw. z art. 14 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, tj. uwzględniając przy tym żądanie pozwu, a także wpływ terminu 30 dni od dnia złożenia zawiadomienia o zdarzeniu, tj. od dnia 15.12.2018 r. do dnia zapłaty.

Orzeczenie o kosztach procesu Sąd oparł o zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, tj. o treść art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych i celowych kosztów procesu poniesionych przez powoda należało zaliczyć opłatę sądową od pozwu w kwocie 400,00 zł, koszty zastępstwa procesowego profesjonalnego pełnomocnika 1.800,00 zł, a także kwotę 1.500,00 zł tytułem wydatków związanych ze sporządzeniem w sprawie opinii biegłego sądowego. Mając powyższe na względzie orzeczono jak w pkt II sentencji.

Na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 98 k.p.c. Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Giżycku kwotę 6,75 zł tytułem wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa. W związku z tym Sąd orzekł jak w pkt III sentencji.